Заменик помоћника америчког државног секретара Метју Палмер је, говорећи за РТС о могућем решењу за Косово и Метохију, истакао да нема бланко чекова ни црвених линија, али да би до договора Београда и Приштине требало да дође што пре.

Оно што бисмо ми волели да се постигне је потпуна нормализација односа између Београда и Приштине, а то је сложен изазов, рекао је Метју Палмер у интервјуу за РТС.

– Сваки договор би по природи морао да буде вишедимензионалан. Имао би и безбедносни апект, и политичку и економску компоненту и нешто о имовини Српске православне цркве на Косову, и о Газиводама, и о Трепчи.

Дакле, био би то комплексан договор а нама је само битно да буде овде постигнут, да буде трајан и примењив. Спремни смо да саслушамо било који договор који две стране

постигну, а који испуњава те услове.

Све су то сложена питања али не почиње се од нуле, обе стране су већ о њима размишљале и мада ми немамо никаквих крајњих рокова, ипак се осећа да треба брзо радити, осећај хитности је ту јер процес мора да се креће, морамо да осетимо да се нешто решава.

Не мислим да ће процесу, или било којој од страна, помоћи уколико се процес буде одуговлачио и зато бисмо волели да се пожури и да преговарачи обе стране имају у виду да је ствар хитна и да мора да се постигне споразум са којим се и једни и други слажу.

А тај споразум може да подразумева размену територија и померање граница?

– Не бих се упуштао у детаље, јер нисмо видели никакав предлог споразума. Наша позиција је да нема црвених линија нити има бланко чекова.

Волели бисмо да две стране дођу до најбољег могућег договора. Ми ћемо погледати оно што нам донесу, а са чим се слажу оба друштва и сви сматрају добрим решењем, и добро ћемо промислити, и ако имамо неких примедби на неке детаље, ми ћемо их јасно изнети.

Да ли споразум о нормализацији, шта год да буде подразумевао, мора да значи и да Србија признаје независност Косова?

– Нисмо ми ти који преговарамо. Желимо преговарачима да дамо простора да постигну резултат који се може описати као потпуна нормализација односа.

Ја сада не бих унапред дефинисао како то изгледа, хтели бисмо да преговарачи сами дођу до тога, али јасно је да ће се од обе стране тражити да предузму неке крупне и политички тешке ствари, да би постигле такав исход.

Колико је тачно да је политика САД постала флексибилнија због промена у унутрашњој политици, због нових људи у администрацији који на Балкан другачије гледају од оних који су о њему одлучивали 90-их година и почетком овог века?

– Америчка политика је живо биће. Мења се са временом и околностима и то је нормално за један процес креирања политике. Ако погледате позицију Америке, видећете да се више ради о томе где је Београд, где је Приштина, какви су њихови односи, како стоје преговори и како Америка све то види и узима у обзир реалност са терена, него што је у питању неки наш унутрашњи процес.

Циљ и приоритети су нам исти, желимо пуну нормализацију односа Београда и Приштине и желимо да Београд и Приштина буду на европском путу и да се и шири регион Балкана укључи у евроатлантске токове.

То је доследна америчка политика која се спроводи већ годинама и остаје иста и данас, каква ће бити и сутра.

(РТС)